

„Sure merre peal ollen ma ka mitto ferd
näinud, kuida kallad lindamad, ja se on ken-
na pealt wadata.“

Lops! löi wannaemma Jagule su peale.
„Kas sul mitte hääbi ei olle omma wanna-
emmale, nago rummala lapsela, su sisse wal-
letada? Kuida woiwad kallad lennata?
Kas sa ei tea, et minna wanna innimenne
tühja ei hakka uskuma? Rågi mis tõssi on,
nago esmalt teggid, siis ma ussun.“

„Rule, wannaemma — ütles nüüd Jaak
— nenda mailmas loud lähwad: wasset ki-
detakse, tõdde laidetakse. Kaks ferd ma
wassetasin ja sain kita, kolmas ferd rääksin
tõt ja sain lopso su peale. Jo walle ni mag-
gus ja tõdde ni wihha on. Ma ollen agga
kuulnud, et kui saialeib suus wihha on, siis
peab wigga su jures ollema. Mis sa arwad,
wannaemma?“

Wannaemma ei lausund ennam musta
egga walget.

Låne waenelaps.

Mo emma surri äkkiste,
Ka issa läks ta järrele;
Nüüd ellan üks, waenelaps,
Kell' polle issa, emma teps.

Kül olli jubba wallo sest,
Kui kautasin eidefest;
Nüüd ollen ilma mõllemist,
Ei kuima sest mo silmad weest.

Kui esmalt eite matsin ma,
Siis nutsin ühhes tadiga;
Kes agga aitas nutta mind,
Kui, armas taat, ka matsin sind?

Kül on nüüd minno südda kurn,
Et teie heält ei kule kõrw! —
Sa, Jummal, wõtsid neid mo kääst,
Oh, murretse nüüd minno eest!

Eks sedda, Issand, teinud sa,
Et sinno lapses saaksin ma?